

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobce: **D. H. D.**, narozen X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,
takto:

- I. Řízení se zastavuje.
- II. Žalobci se ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč.
- III. Žalovaný je povinen žalobci zaplatit ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka na náhradu nákladů řízení částku 9 228 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 26. 3. 2020 se žalobce domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného v řízení, jehož předmětem je posouzení žádosti žalobce o vydání zaměstnanecké karty. Žalobce uvádí, že rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-149375-4/SO-2019 (dále jen „rozhodnutí Komise“), bylo na základě jeho odvolání zrušeno původní rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2019, č. j. OAM-39926-8/ZM-2019, jímž byla jeho žádost zamítnuta a rozhodnuto o nevydání zaměstnanecké karty (dále jen „původní rozhodnutí žalovaného“). Rozhodnutí Komise bylo dne 20. 12. 2020 doručeno do datové schránky zástupce žalobce, a od té doby se odvíjí běh lhůty pro vydání nového rozhodnutí. Současně připomněl, že dne 24. 2. 2020 podal ke Komisi návrh na opatření proti nečinnosti ve smyslu § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), o které však dosud nebylo rozhodnuto. Proto shledal, že na straně žalovaného jsou splněny podmínky nečinnosti, a proto žádal, aby mu soud uložil vydat rozhodnutí ve věci samé do 30 dnů od právní moci rozsudku.
2. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě předně připomíná, že v mezidobí již ve věci samé rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 19. 5. 2020, č. j. OAM-39926-32/ZM-2019 (dále jen „nové rozhodnutí“). Žalovaný současně zdůrazňuje, že dne 26. 3. 2020 vydal usnesení o přerušení řízení, v jehož důsledku došlo ke stavění lhůty pro vydání rozhodnutí. Vysvětlil, že tak učinil vzhledem k usnesení vlády č. 198 ze dne 12. 3. 2020 vyhlášeném

pod č. 71/2020 Sb., jež bylo přijato jakožto opatření proti šíření nemoci COVID-19 (dále jen „krizové opatření vlády“), jež správním orgánům nařizovalo přerušit řízení o žádostech o oprávnění k pobytu na území České republiky nad 90 dnů podaných u zastupitelských úřadů. Žalovaný proto připouští, že žaloba sice byla podána před vydáním nového rozhodnutí, tedy se jeví jako důvodná, avšak z hmotněprávního hlediska zjevně nemá smysl, neboť v době podání žaloby ještě nečinný nebyl a činil ve věci veškeré kroky, aby mohl ve věci rozhodnout, k čemuž nedošlo ve lhůtě pouze z mimořádných důvodů daných krizovým opatřením vlády, jež mu nařizovalo přerušit řízení. Na jeho straně tudíž stála objektivní překážka bránící mu vydat rozhodnutí. Žalovaný dále obsáhle argumentuje důvodností přijatých krizových opatření, jakož i skutečností, že zástupci žalobce bylo usnesení o přerušení řízení doručeno již den před podáním žaloby do jeho datové schránky, tedy o něm zjevně musel vědět, a to i ve vztahu k ostatním svým 65 klientům, které zastupuje v obdobných věcech. Žalovaný rovněž poukazuje na řízení u jiných krajských soudů, v nichž žalující cizince zastupoval týž advokát, který nyní zastupuje žalobce a v nichž byly žaloby odmítány pro předčasnost. Žalovaný z posloupnosti procesních kroků žalobcova zástupce dovozuje účelovost. Žalobu navrhuje zamítnout.

3. Žalobce podáním ze dne 18. 9. 2020 soudu oznámil, že žalobu bere zpět, neboť žalovaný v mezidobí vydal nové rozhodnutí, jímž rozhodl ve věci. Žalobce současně navrhuje, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení, neboť zpětvzetí žaloby učinil pro pozdější chování žalovaného. V této souvislosti vyslovil zásadní nesouhlas s interpretací vládních opatření ze strany žalovaného, neboť zmiňované krizové opatření vlády považuje v příslušné části za protiústavní, neboť přerušení řízení není organizačním ani technickým opatřením k řešení pandemické situace. Žalobce je proto přesvědčen, že přerušení řízení nebylo oprávněné a po jeho dobu lhůta pro vydání rozhodnutí dále běžela, proto jeho žaloba byla před jejím zpětvzetím podána důvodně. Žalobce též dokládal, že s podáváním nečinnostních žalob započal již před dodáním prvního usnesení o přerušení řízení do datové schránky a nejednal tedy účelově, jak tvrdí žalovaný.
4. Podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.
5. Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzali-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.
6. Jelikož žalobce vzal svůj návrh zpět, rozhodl soud o zastavení řízení (výrok I).
7. O vrácení zaplaceného soudního poplatku soud rozhodl podle § 10 odst. 1 a odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“). Výše soudního poplatku v tomto případě činila 2 000 Kč. Žalobce jednak zaplatil na soudních poplatcích částku ve výši 4 000 Kč, tedy více než byl povinen, proto soud žalobci vrátil přeplatek ve výši 2 000 Kč (§ 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích). Z části zaplaceného soudního poplatku, ke které byl žalobce povinen, soud dále vrátil žalobci částku 1 000 Kč, neboť došlo k zastavení řízení v důsledku zpětvzetí žaloby ještě před jednáním ve věci (§ 10 odst. 3 zákona

o soudních poplatcích). Soud tedy žalobci vrátil na soudních poplatcích celkem 3 000 Kč (výrok II).

8. Vzhledem k tomu, že žalobce navrhl přiznání náhrady nákladů řízení, musel soud vyhodnotit, nakolik bylo zpětvzetí žaloby učiněno pro pozdější chování žalovaného ve smyslu § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s.
9. Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil tyto relevantní skutečnosti: Rozhodnutí Komise nabylo právní moci dne 20. 12. 2019, spisová dokumentace však byla žalovanému vrácena až dne 8. 1. 2020. Dne 24. 2. 2020 podal žalobcův zástupce za desítky svých klientů (vietnamských občanů), mezi nimiž byl i žalobce, hromadnou žádost ke Komisi, aby přijala opatření proti nečinnosti žalovaného. Usnesením ze dne 4. 3. 2020 žalovaný vyzval žalobce k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí a stanovil mu k tomu lhůtu 10 dnů. Dne 12. 3. 2020 bylo žalovanému doručeno vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí a téhož dne bylo přijato krizové opatření vlády, jež nabylo účinnosti dne 14. 3. 2020. Usnesením ze dne 26. 3. 2020 žalovaný rozhodl o přerušení řízení do doby ukončení platnosti vyhlášeného nouzového stavu, což odůvodnil požadavky plynoucími z krizového nařízení vlády. Usnesením ze dne 8. 4. 2020 Komise rozhodla o žádosti žalobce (a současně i o žádostech dalších klientů žalobcova zástupce) o opatření proti nečinnosti tak, že návrhu nevyhovuje a odkázala přitom na pokyny plynoucí z krizového opatření vlády. Přípisem ze dne 19. 5. 2020 byl žalobce vyrozuměn a téhož dne vydal i nové rozhodnutí.
10. Podle § 169t odst. 6 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) činí lhůta pro vydání rozhodnutí o žádosti o vydání zaměstnanecké karty 60 dnů, ve zvlášť složitých případech, nebo pokud je žádáno o vydání závazného stanoviska Úřad práce České republiky, činí lhůta 90 dnů.
11. Z obsahu správního spisu neplyne, že by si žalovaný musel vyžadovat závazné stanovisko Úřadu práce České republiky. Navíc měl již z přechozího řízení (tj. z fáze řízení před rozhodnutím Komise zrušujícím původní rozhodnutí žalovaného) ve spise shromážděny všechny důležité podklady pro věcné posouzení žádosti žalobce a opětovné rozhodnutí ve věci, proto nelze dovodit, že by se jednalo o věc mimořádně složitou. Soud proto shledal, že žalovaný byl povinen rozhodnout v obecné lhůtě 60 dnů.
12. Klíčové je určení okamžiku, kdy lhůta 60 dnů začala plynout. Soud souhlasí se žalobcem, že tato lhůta začala plynout již od data 20. 12. 2019, kdy do datové schránky jeho zástupce bylo doručeno rozhodnutí Komise, resp. kdy nabylo právní moci. Soud naopak nemůže souhlasit s žalovaným, že by tato lhůta měla započít až od okamžiku vrácení spisu nadřízeným orgánem, neboť judikatura opakovaně dovozuje, že v případě zrušení předchozího rozhodnutí soudem či odvolacím orgánem běží nová lhůta k vydání nového rozhodnutí od právní moci zrušujícího aktu (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 5 Ans 6/2009 - 82, ze dne 25. 11. 2011, č. j. 2 Ans 11/2011 - 95, ze dne 9. 8. 2017, 5 Azs 151/2017 - 23, či ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 200/2020 - 31, všechny dostupné na www.nssoud.cz), přičemž soud nemá důvod se od závěrů této judikatury odchýlovat. Rozhodujícím okamžikem je nicméně datum 20. 12. 2019, neboť právě od něj žalovanému počala

běžet lhůta 60 dnů pro vydání nového rozhodnutí. Posledním dnem lhůty tedy bylo datum 18. 2. 2020.

13. Žalovaný byl proto povinen vydat rozhodnutí nejpozději k datu 18. 2. 2020. Krizové opatření vlády vstoupilo v účinnost až dne 14. 3. 2020, tudíž nemělo žádný vliv na běh lhůty pro vydání rozhodnutí. Z tohoto důvodu jsou pro posuzovanou věc zcela irrelevantní argumenty žalobce i žalovaného týkající se oprávněnosti či neoprávněnosti přerušení řízení kvůli krizovým opatřením vlády, neboť k vydání usnesení žalovaného o přerušení řízení (vypraveno dne 27. 3. 2020) došlo tak jako tak až po lhůtě pro vydání rozhodnutí ve věci, tudíž otázka případného stavění běhu této lhůty je zcela bezpředmětná. Lze tedy shrnout, že v době po datu 18. 2. 2020 již byla lhůta pro vydání nového rozhodnutí ze strany žalovaného zmeškána. Žaloba, jež byla podána dne 26. 3. 2020, proto nebyla podána předčasně a nelze proto hovořit o její účelovosti.
14. Žalobce podal k nadřízenému orgánu (ke Komisi) návrh na opatření proti nečinnosti dne 24. 2. 2020. Lhůta 30 dnů pro učinění (třeba i nevyhovujícího) opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 2 správního řádu) uplynula dne 25. 3. 2020, čili k tomuto datu byla formálně splněna podmínka bezvýsledného vyčerpání prostředku k ochraně proti nečinnosti v rámci řízení před správním orgánem. Žaloba byla podána k soudu dne 26. 3. 2020, tedy v době podání splňovala i nezbytnou podmínku ve smyslu § 79 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015 - 59).
15. S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že žaloba byla podána včas, v době jejího podání byly splněny všechny podmínky řízení a současně byla důvodná. Soud proto na její následné zpětvzetí učiněné v důsledku vydání nového rozhodnutí žalovaného dne 19. 5. 2020 musí nahlížet jako na zpětvzetí v důsledku pozdějšího chování žalovaného. Z tohoto důvodu musel žalobci přiznat náhradu nákladů řízení ve smyslu § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. (výrok III).
16. Žalobci přiznané náklady řízení zahrnují nevrácenou část zaplaceného soudního poplatku ve výši 1 000 Kč (viz výše) a náklady zastoupení ve výši 8 228 Kč, které tvoří odměna za dva úkony právní služby ve výši 3 100 Kč (sepsání žaloby a podání repliky) podle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), a dvě paušální náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21% ve výši 1 428 Kč. Náhradu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu] soud žalobci nepřiznal, neboť shodný zástupce jej zastupoval již v průběhu řízení před žalovaným, a zástupce byl tedy s věcí seznámen již před podáním žaloby. V řízení před krajským soudem tak nepřebíral novou věc, která by vyžadovala rozsáhlou přípravu a seznámení se s věcí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 1 Azs 334/2016 – 29, bod 28). Náhradu nákladů řízení uložil soud žalovanému zaplatit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.) k rukám zástupce žalobce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s.)

Poučení :

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. září 2020

JUDr. Věra ŠIMŮNKOVÁ, v. r.
předsedkyně senátu